

dkp19392
DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI

Centralkomitéens Sekretariat

Griffenfeldtsgade 50³

Telefon Central 5399



København, Februar 1939

Til Bestyrelserne i Fagforeningerne!

I Dagene fra 13.—14. December 1938 behandlede og vedtog Folketinget det af Regeringen den 9. December fremsatte Forslag om Ændringer i Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring. Da der rundt i Fagbevægelsen hersker Uklarhed over, om der ikke i Rigsdagen har været talt for og stillet Forslag, der i fuldt Omfang gik ind for Arbejdsløshedskassernes Ønsker, saaledes som de paa Sommerens og Efteraarets Delegeretmøder blev udtrykt i Beslutninger, har vi fundet det rigtigst at give Oplysning om vor Rigsdagsgruppes Stilling ved Lovens Behandling.

Saavel ved Forslagets første som anden Behandling gjorde vort Partis Ordfører, *Alfred Jensen*, opmærksom paa Arbejdsløshedskassernes Ønsker og opfordrede Tingets Medlemmer og i første Række Socialdemokraterne til at ændre Regeringens Forslag, saa det opfyldte de forsikredes Ønsker. Forud herfor havde vort Parti i Oktober stillet Forslag om Forhøjelse af Statstilskudet til Arbejdsløshedskasserne og Forhøjelse af Understøttelserne og den 9. December var endvidere stillet Forslag om 100 Dages Ekstraunderstøttelse. Sidstnævnte blev dog trukket

tilbage, fordi det med Fordel kunde indarbejdes som Ændringsforslag til Regeringsforslaget.

Da der ved Forslagets anden Behandling blev stillet Ændringsforslag fra vor Side, vil det være tilstrækkeligt at gengive Alfred Jensens Udtalelser her og Motiveringen ved tredie Behandling for Gruppens Tilslutning til Forslagets Gennemførelse for at oplyse om Kommunisternes Standpunkt ved Arbejdsløshedslovens Ændring.

Desuden aftrykker vi som Bilag:

1. Den kommunistiske Rigsdagsgruppes Forslag om højere Understøttelse af 22. Oktober 1938.
2. Den kommunistiske Rigsdagsgruppes Forslag om fuld Arbejdsuge ved Nødhjælpsarbejder.
3. Den kommunistiske Rigsdagsgruppes Ændringsforslag ved anden Behandling af Forslaget om Ændringer i Arbejdsløshedsloven.

Med socialistisk Hilsen:

***Centralkomitéen for
Danmarks Kommunistiske Parti***

Alfred Jensens Indlæg ved anden Behandling:

Alfred Jensen: Jeg maa beklage, at man ikke i Udvalget har behandlet de Forslag og Tanker, jeg har fremsat ved første Behandling. Jeg forstaar nok, at Udvalget kun har haft kort Tid til at arbejde i, og et Udtryk herfor er det jo ogsaa, at vi først har faaet Betænkningen paa et meget sent Tidspunkt — vi for vort Vedkommende har først faaet den i Hænde i Dag. Derfor er det, at vi ikke har været i Stand til at fremsætte vore Ændringsforslag paa saa tidligt et Tidspunkt, at Dagsordenen kunde behandles i den Orden, hvori den var opstillet. Vi kan ikke have noget Ansvar herfor, vi har gjort, hvad vi kunde for at fremsætte Forslagene saa hurtigt som muligt. Jeg mener heller ikke, at Udvalget kan være Skyld heri. Ansvarret maa udelukkende ligge paa Regeringen, der har tøvet saa længe med at fremsætte dette Lovforslag. Vi har allerede den 22. Oktober fremsat Forslag her i Tinget angaaende en Ændring i Arbejdsløshedsloven, og vi var vidende om — og det maatte Regeringen ogsaa være —, at de Tanker, vort Forslag hvilede paa, var de Tanker, som besjælede Arbejdsløshedskasserne, de arbejdsløse og alle andre Fagforeningsmedlemmer. Der har derfor ingen Grund været til at trække Fremsættelsen af dette Forslag ud, som sket er.

Maa jeg i øvrigt angaaende Udvalgets Betænkning sige, at vi kan tiltræde det under Nr. 8 opførte Ændringsforslag, der er stillet af Socialministeren. Vi maa betegne det som en Forbedring af Loven, som en Ændring, der maatte til, hvis de Mennesker, som havde oppebaaret Socialhjælp fra 1. Oktober til 31. December, ikke skulde blive forfordelt, og derfor vil vi stemme for dette Ændringsforslag.

Ingen Forhøjelse af Tilskuddet, Understøttelsen eller Dageantallet

Hvad de øvrige Ændringsforslag angaar, siger det sig selv, at vi ikke kan stemme for dem. Det ligger alene i de Udtalelser, jeg fremsatte ved Forslagets første Behandling; der vil derfor ikke være Anledning for mig til at gaa dybere ind paa Aarsagerne. Men da man ikke har taget Hensyn til vore Ønsker og de Tanker, jeg har fremsat, og Loven derved ikke bliver affattet saaledes, at der bliver Mulighed for højere Understøttelse, en Forhøjelse af Dageantallet og en Forhøjelse af Tilskuddet, har vi med den korte Tid, der staar til vor Raadighed, valgt at udarbejde Ændringsforslag i den Retning og fremsætte dem her.

Forslag i Overensstemmelse med Arbejdsløshedskassernes Ønsker kan ikke betegnes som Overbud

Jeg var nok forberedt paa, at der vilde blive sagt „Overbud“, naar vi stillede de Forslag; det er jo et Ord, som ofte anvendes om de Forslag, vi fremsætter, og jeg var derfor ikke overrasket, da det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen brugte denne Betegnelse. Nu var det ærede Medlem ikke til Stede forleden Dag; da gjorde jeg udtrykkeligt opmærksom paa, at der i denne Situation ikke kunde være Tale om Overbud, alene af den Grund, at vort Forslag var fremsat omtrent to Maaneder før Regeringens Forslag. Desuden maa jeg tilføje, at vort Forslag, og de Tanker, jeg har fremsat, er i nøjeste Overensstemmelse med Arbejdsløshedskassernes Ønsker, og der kan altsaa ikke være Tale om Overbud, naar man heroppefra giver Udtryk for disse Tanker. Hvis det skal kaldes Overbud, maa jeg i hvert Tilfælde ogsaa betegne de

Ændringsforslag, som den ærede Talers Parti har stillet, som en Form for Overbud, for de gaar jo netop ud paa at gøre Loven mere tiltalende for Venstres Vælgere, og saa kan man vel ogsaa betegne det som en Form for Overbud, naar man søger at give en vis Del af Vælgerne det Indtryk, at her byder man dem mere, end Regeringen har gjort.

Statstilskuddet maa forhøjes

Vi har stillet vore Ændringsforslag i 8 Punkter. Det første drejer sig om Tilføjelsen af et nyt Afsnit til § 1 i det foreliggende Lovforslag; det gaar ud paa, at den Tilskudsskala, som findes i Lovens § 13, forhøjes med 30 pCt., saaledes at laveste Tilskud bliver 45 og højeste 120. Jeg har allerede gjort opmærksom paa, at med den Tilskudsskala, der er i Loven nu, er der Kasser, som ikke er i Stand til at udnytte Lovens maksimale Dagpengesatser, og jeg sagde dengang, at den Understøttelse, man faar i Henhold til de maksimale Dagpengesatser, er det laveste, man kan eksistere for. Naar der saa er Kasser, der ikke har været i Stand til at faa disse Dagpenge, fordi de ikke har haft Raad til at betale det store Kontingent, maa det være rimeligt, at man sætter disse Kasser i Stand til at forøge Dagpengene til det Maksimum, der findes i Loven. Det er under Hensyn hertil, vi foreslaar en Forhøjelse af Tilskuddet paa 30 pCt.

3 Millioner Kr. aarlig til vanskeligtstillede Kasser

Det næste Ændringsforslag er ligeledes til det foreliggende Lovforslags § 1 og gaar ud paa, at der tilføjes et nyt Stykke, og at dette nye Stykke ogsaa bliver et nyt Stykke i Lovens § 13. Heri kommer der til at staa, at So-

cialministeren aarlig faar et Beløb af 3 Mill. Kr. stillet til Raadighed, saaledes at han kan understøtte de Kasser, som daarlig selv er i Stand til at afholde de Udgifter med den Kontingentbetaling, der findes, og med den Tilskudsordning, vi har. Der er Kasser, som ikke kan faa det til at løbe rundt med den Kontingentbetaling og det Tilskud, de faar, og som er i store Vanskeligheder. Det drejer sig selvfølgelig først og fremmest om Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, men det samme har været Tilfældet med Søfolkenes Arbejdsløshedskasse og for øvrigt ogsaa med de københavnske Murarbejdsmænd. Vi foreslaar derfor, at der stilles et Beløb paa 3 Mill. Kr. aarlig til Raadighed, saaledes at Ministeren frit kan disponere over dette Beløb og understøtte Kasserne, hvor det er nødvendigt.

Dagpengene forhøjes med 1 Krone

Det næste Ændringsforslag, som staar under Punkt 3, gaar ud paa, at der indføres en ny Paragraf i det foreliggende Lovforslag; det omhandler Ændringer i Arbejdsløshedslovens § 15. Den første Ændring, under a, gaar ud paa, at Satserne 4 Kr., 3 Kr. og 3½ Kr. hæves med 1 Kr., det vil sige, at de for Fremtiden bliver paa 5 Kr., 4 Kr. og 4½ Kr. Herved aabnes der Mulighed for, at Arbejdsløshedskasser, der økonomisk er nogenlunde funderede, vil være i Stand til at forhøje Understøttelsen for deres arbejdsløse Medlemmer.

13 Ugers Arbejde maa være nok for at have Tilknytning til praktisk Arbejde

Den under b opførte Ændring gaar ud paa, at Bestemmelsen om Arbejdsløshedsperioden ændres; det siger, at i Stk. 4, 1ste Punktum, udgaar Ordene „henholdsvis 26 eller

39“ og erstattes med „13“. Herved aabnes der Adgang til, at mange, der er faldet for Arbejdsløshedsbestemmelsen, vil være i Stand til at oppebære Understøttelse enten i Hovedforsikringen eller i Fortsættelseskassen. Naar vi har valgt at sætte det til de 13 Uger, er det, fordi der i Forvejen var givet Ministeren Bemyndigelse til at dispensere for indtil Halvdelen, og desuden under Hensyn til, at man i mange Aar har haft den Regel om Overflytning fra den ene Arbejdsløshedskasse til den anden, at man først erhvervede Medlemsret i den nye Arbejdsløshedskasse, naar man havde været beskæftiget dér i 13 Uger. Man vil heraf se, at Tilknytning til Arbejdet har Arbejdsløshedskasserne i flere Aar betragtet som etableret ved 13 Ugers Arbejde, og naar det har kunnet gælde ved Overflytningsreglen, mener vi ogsaa, det maa være tilstrækkeligt som Betingelse for, at man kan oppebære Understøttelse af Arbejdsløshedskasse og Fortsættelseskasse.

Vi mener, at 26 Ugers Bestemmelsen har hindret Tusinder af arbejdsløse i at oppebære Understøttelse. Vi mener, at den har været en Uretfærdighed. Vi har tidligere paapeget dette, men har ikke faaet stor Tilslutning her i Salen til vor Opfattelse, men det har vist sig, at man i Arbejdsløshedskasserne ude omkring i Landet har været klar over, at vor Opfattelse har været rigtig. Og lad mig sige her, at samtidig med at vi har kritiseret 26 Ugers Bestemmelsen, kritiserede vi ogsaa den daværende 10 Maaneders Bestemmelse, men vi mødte blank Afvisning, hver Gang vi foreslog, at disse Bestemmelser skulde afskaffes. Der blev sagt, at 10 Maaneders Bestemmelsen kunde ikke afskaffes, og fra 26 Ugers Bestemmelsen kunde der ikke dispenseres. Nu er 10 Maaneders Bestemmelsen røget, den findes ikke mere, og der kan dispenseres med 50 pCt. fra 26 Ugers Bestemmelsen. Derfor foreslaar vi nu, at man

gør Skridtet fuldt ud, at man gaar ned til de 13 Uger og derved imødekommer de Ønsker, der næres rundt omkring i Arbejdsløshedskasserne.

Arbejdsgivernes Pligt til Udstedelse af Arbejdsbeviser maa lovfæstes

Under d stiller vi et Ændringsforslag, som vi tidligere har stillet her i Tinget. Det drejer sig om en Tilføjelse til § 15, Stk. 4, gaaende ud paa, at Arbejdsgiverne har Pligt til at udstede Arbejdsbeviser. Jeg har tidligere motiveret dette Forslag og henvist til, hvilke Vanskeligheder det enkelte Medlem, der har gaaet arbejdsløs i flere Aar og kun haft Arbejde tilfældigt, kan have ved at fremskaffe de nødvendige Arbejdsbeviser. Mange Gange ligger Vanskeligheden udelukkende i, at Arbejdsgiverne stiller sig vrangvillige og mener, at det er overflødigt. Men de arbejdsløse ved, at det aldeles ikke er overflødigt; de ved, at hvis ikke de har tilstrækkelige Beviser for 26 Ugers Arbejde, kan de ikke generhverve Understøttelsesretten. Derfor foreslaar vi denne Bestemmelse indføjet i Loven. Derved vil de arbejdsløse komme til at staa stærkere over for Arbejdsgiverne, naar de kræver Arbejdsbeviset udstedt.

Kun Karensdage een Gang hvert halve Aar

Endvidere har vi et Ændringsforslag — under Nr. 4 — til Bestemmelsen om Karenstiden. Her har vi været indforstaaet med den Ændring, Ministeren foreslaar, at Varigheden af Arbejde, der betragtes som midlertidigt Arbejde, ændres fra 3 Uger til 5 Uger, men vi vil gøre opmærksom paa, at dette ikke slaar til over for alle arbejdsløse. Der er mange ved sæsonmæssigt Arbejde beskæftigede, der er saaledes stillede, at de mange Gange i

Løbet af et halvt Aar skal optage Karensdage for at erhverve vedtægtsmæssig Understøttelse. Dette har Arbejdsløshedskasserne gentagne Gange paapeget som en Uretfærdighed, og der er i Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse behandlet et Forslag om, at man for visse Grupper Vedkommende gik bort fra den Bestemmelse, der staar her i Loven, og gav Ret til at oppebære Understøttelse paa den Maade, at de kun tog Karensdage een Gang hvert halve Aar. Det er kort og godt det, vort Forslag gaar ud paa: at Ministeren kan give Tilladelse til, at der kun skal tages Karensdage een Gang hvert halve Aar.

3-aarigt Maksimum og Karensaar maa afskaffes

Vort Ændringsforslag under Nr. 5 er et Ændringsforslag til § 3 i Lovforslaget og gaar ud paa, at de under Stykkerne c og d i Ministerens Forslag opførte Ændringer udgaar. Naar vi foreslaar, at disse Ændringer skal udgaa, er det, fordi vi ønsker dem erstattet af et andet Forslag. Jeg har tidligere gjort opmærksom paa, at vi fandt det meningsløst, at Arbejdere, som Aar ud og Aar ind kun har et halvt Aars Arbejde, ikke kan blive ved at faa den ordinære Understøttelse det ene Aar efter det andet, men hvert fjerde eller hvert femte Aar skal have Karensaar. Derfor har vi stillet Forslag om, at Stk. 2 og Stk. 3 i Lovens § 18 udgaar. Disse to Stykker indeholder Bestemmelserne om den maksimale Ydelse i en vis Aarrække. Vi mener ikke, disse Bestemmelser er tidssvarende. Vi mener, at med den Form, Arbejdsløsheden har, maa det være rigtigst, at de, der ikke kan skaffe sig Arbejde hele Aaret rundt, men maa regne med flere Maaneders Arbejdsløshed hvert Aar, skal have Ret til at faa Understøttelse gen-

nem Arbejdsløshedskassen, og derfor foreslaar vi denne Ændring indført. Hvad den betyder for de enkelte Medlemmer, behøver jeg jo ikke at forklare. Det er Motivering nok, at vi her behandler et Lovforslag, som giver Arbejdsløshedskasserne Ret til at give deres Medlemmer vedtægtsmæssig Understøttelse i denne Vinter.

100 Dages Ekstraunderstøttelse, der fuldtud betales af Statskassen

Saa har vi endvidere et Ændringsforslag under Nr. 6 til Lovens § 19. Det gaar ud paa, at der tilføjes et nyt Stykke til Paragraffen. Stykkets Indhold kommer til at lyde paa, at Socialministeren efter Aftale med Arbejdsnævnet kan tillade en Arbejdsløshedskasse at give Medlemmerne Adgang til at faa 100 Dages ekstra Understøttelse, naar Forholdene taler derfor. Forslaget er motiveret med en Henvisning til det forkastelige i, at Rigsdagen ikke saa let for Fremtiden faar Lejlighed til at komme de Arbejdsløse til Hjælp i Sommermaanederne, altsaa den Tid paa Aaret, hvor den vedtægtsmæssige Understøttelse er ophørt.

Vi havde stillet et Forslag om midlertidig Hjælp i Aar. Vi kunde stille det som et midlertidigt Forslag, fordi der var Mulighed for os for at stille Forslaget til næste Aar igen, hvis der var Trang til det, men naar Loven ændres saaledes, at den understøttelsesfrie Periode, om man kan sige det saadan, for de langvarigt arbejdsløse falder om Sommeren, vil det blive meget vanskeligt for os at stille et midlertidigt Lovforslag, og saa vil det ogsaa blive meget vanskeligt for Regeringen at stille Forslag om at komme de langvarigt arbejdsløse til Hjælp. Derfor er det, vi foreslaar, at der i Loven gives Ministeren Adgang til i Samraad med Arbejdsnævnet at komme de arbejdsløse

til Hjælp ved at aabne Adgang til, at der kan udbetales 100 Dages ekstra Understøttelse ud over det, der staar i Vedtægten for Hovedforsikringen og Fortsættelseskassen.

Som jeg ogsaa fremhævede ved første Behandling, mener vi, at en saadan Udvidelse af Forsikringen ikke skal betyde, at Medlemmerne skal betale større Kontingent. De arbejdsløse overføres til Socialudvalgene efter at have optaget den vedtægtsmæssige Understøttelse og betaler ikke dér nogen Kontingentydelse, og saa maa det ogsaa være ret og rimeligt, at de ved en saadan Ordning fritages derfor. Vi foreslaar derfor, at Udgifterne hertil afholdes af det offentlige, og at de fordeles efter samme Skala, som det sker med de almindelige Tilskud til Arbejdsløshedskasserne, nemlig efter det, der staar i § 13, Stk. 5.

Socialudvalgene skal have Lov at give supplerende Hjælp

Vi stiller endvidere to Ændringsforslag, der gaar ud paa dels at ophæve Lovens § 20, dels at ændre § 31, Stk. 5. § 20 i Loven har jeg talt om tidligere. Det er den Paragraf, der forhindrer Socialudvalgene i at supplere Understøttelsen op i særlige Tilfælde, fordi Paragraffen siger, at den Understøttelse, man faar i Henhold til Arbejdsløshedsloven, skal betragtes som fuld Forsorg. Det har ofte været til Gene for de arbejdsløse, der har store Forsørgerbyrder, og vi foreslaar, at denne Bestemmelse stryges.

Nødhjælpsarbejdet skal ikke være Almisse, men udføres som regulært Arbejde

Vi foreslaar med Hensyn til Lovens § 31, at Bestemmelsen om Arbejdstiden ved Nødhjælpsarbejde ændres. Det er en Opfattelse, vi har haft saa lang Tid, der har

været Nødhjælpsarbejde, at dette Nødhjælpsarbejde burde aflønnes paa nøjagtig samme Maade som almindeligt Arbejde. Vi billiger ikke den tidligere Form for Aflønning, hvorved Lønnen reduceres med 15 pCt. Vi er heller ikke Tilhængere af den Form, hvorunder det nu foregaar, med en Nedsættelse af Arbejdstiden med 25 pCt. Vi mener, at Arbejdet skal være Arbejde paa normale Vilkaar, og at Arbejdet skal være af en saadan Karakter, at den, der beskæftiges derved, bliver i Stand til at opretholde sit Hjem og leve som andre Arbejdere, men som Forholdene er nu, er de Arbejdere, der beskæftiges ved Nødhjælpsarbejde, ikke i Stand hertil.

Jeg ved nok, at Ministeren ved første Behandling og ved andre Lejligheder har sagt, at denne Nødhjælpslov er en udmærket Lov, at der tjenes store Penge, og at der kan være vældig Tilfredshed blandt de arbejdsløse, der beskæftiges her. Men jeg har gjort opmærksom paa, at det dog ogsaa maa betyde noget, hvad det store Arbejdsmandsforbund siger. Jeg kan ikke underskrive de Udtalelser, som Ministeren har fremsat om Arbejdsmandsforbundet her fra Talerstolen. Ministeren sagde forleden Dag, at de 800 Mand, der var paa Arbejdsmandsforbundets Kongres, ikke var fuldt klar over, hvad de drøftede, ikke var klar over, hvad Loven i Virkeligheden gik ud paa. Det er dog vist for meget at sige om et Forbund, der tæller over 180,000 Medlemmer og samler 800 Mennesker til Kongres her i København, at dettes Kongres ikke skulde være klar over, hvad den har besluttet, og hvad den har behandlet. Det tror jeg ogsaa nok, Ministeren vil give mig Ret i, at det er for meget at sige om Arbejdsmandsforbundets Kongres, og jeg tror, det er rigtigst, at vi ændrer de Bestemmelser i Loven, saaledes at der for Fremtiden bliver fuld Arbejdsuge og fuld tariffmæssig Fortjeneste ved Nødhjælpsarbejdet.

Jeg forstaar Ministeren saadan, at han ikke mener, der er nogen Forskel i Fortjenesten af nævneværdig Betydning, og hvis dette er Ministerens Mening, forstaar jeg ikke, hvorfor han ikke vil gaa med til den af os foreslaaede Ændring i Loven. Hvis man gaar med til den, stiller man Arbejdsmændene tilfreds, stiller man de arbejdsløse tilfreds og de, der beskæftiges ved Nødhjælpsarbejder, og Ministeren har jo ikke noget imod, at der tjenes det samme Beløb. Jeg vil derfor anbefale at stemme for vort Ændringsforslag.

Dagpengeforhøjelsen og Arbejdsbeviserne betyder ikke Udgiftsforøgelse for Statskassen

Der har ikke været rejst nogen Indvendinger mod de af os stille Ændringsforslag, de er blot blevet betegnet som uantagelige. Jeg forstaar ikke, hvorfor man ikke har taget Stilling til dem og sagt os, hvorfor man ikke vil vedtage dem. Forleden Dag blev der sagt, at de kostede Penge, det er der ikke engang blevet sagt i Dag, og jeg vil gøre opmærksom paa, at der findes Forslag blandt vore Ændringsforslag, der ikke koster en eneste rød Øre for den danske Stat, ej heller for Kommunerne. Det drejer sig om et Par af de Ændringsforslag, som findes under Nr. 3. Vi har delt dette Ændringsforslag i flere Stykker, og jeg vil anmode Formanden om at sætte dem under delt Afstemning, saadan at der kan stemmes om de særlige Punkter. Jeg vil da gaa ud fra, at de, der har haft Betænkeligheder af økonomiske Grunde, nu melder sig og stemmer for de Forslag, der vil betyde Forbedringer for de arbejdsløse, uden at det er forbundet med Udgifter.

Alfred Jensens Udtalelse ved tredje Behandling:

Forslaget har daarlige Sider kommer Tid, kommer Raad

Alfred Jensen: Det foreliggende Lovforslag har ikke ved anden Behandling faaet den Affattelse, som vi kunde ønske. Det er ikke blevet muliggjort at forhøje Dageantallet for de arbejdsløse, og der er ikke blevet forøget Tilskud til Arbejdsløshedskasserne, og der kan som Følge deraf ikke foretages nogen Forhøjelse af de vedtægtsmæssige Understøttelser. Hertil kommer den Skavank, som er opstaaet ved, at man omlægger Understøttelsesaaret, saa det bliver vanskeligere at komme de arbejdsløse til Hjælp om Sommeren. Alt i alt synes vi, Forslaget har mange daarlige Sider, men vi forstaar ogsaa nok, at det betyder en øjeblikkelig Hjælp til de arbejdsløse, der har opbrugt al vedtægtsmæssig Understøttelse. Vi forstaar, at de Mennesker vil faa en Forhøjelse af Understøttelsen, og derfor vil vi stemme for Forslaget og regner saa med, at kommer Tid, kommer Raad.

Kommunisternes Forslag til Lov

om

Ændring i Lov af 14. April 1937 om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m.

§ 1.

I § 13, Stk. 1, ændres Skalaen for Statstilskud saaledes, at alle Procentsatser forhøjes med 30. Laveste Tilskudsprocent bliver saaledes 45 og højeste 120.

§ 2.

Til § 13 føjes et nyt Stykke, saalydende:

„Inden for et Beløb af 3 Mill. Kr. aarlig tillades det Socialministeren i det Omfang, det skønnes fornødent, at yde Tilskud til Arbejdsløshedskasser, der i særlig Grad er ramt af Arbejdsløsheden.“

§ 3.

I § 15 ændres i Stk. 3, 2det Pkt., „4 Kr.“ til: „5 Kr.“, „3 Kr.“ til: „4 Kr.“ og „3 Kr. 50 Øre“ til: „4 Kr. 50 Øre“.

§ 4

Denne Lov træder straks i Kraft.

Kommunisternes Forslag til Lov

om

Ændring i Lov af 13. April 1938 om Beskæftigelse af arbejdsløse.

§ 11, Stk. 2, ændres til:

„Arbejdstiden skal ved de i §§ 2 og 3 omhandlede Arbejder i Almindelighed fastsættes til 48 Timer ugentlig.“

Kommunisternes Ændringsforslag
til Ændringer i Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m. (stillet som Ændringsforslag til Regeringsforslaget).

1) „I § 13, Stk. 1, ændres Skalaen for Statstilskud saaledes, at alle Procentsatser forhøjes med 30. Laveste Tilskudssats bliver saaledes 45 og højeste 120.“

2) „I § 13 tilføjes nyt Stykke, saalydende:

Stk. 6. Inden for et Beløb af 3 Millioner Kroner aarlig tillades det Socialministeren i det Omfang, det skønnes fornødent, at yde Tilskud til de Arbejdsløshedskasser, der i særlig Grad er ramt af Arbejdsløsheden.“

3) I § 15 foretages følgende Ændringer:

a. I Stk. 3, 2det Punktum, ændres „4 Kr.“ til: „5 Kr.“ og „3 Kr.“ til: „4 Kr.“ samt „3 Kr. 50 Øre“ til: „4 Kr. 50 Øre“.

b. I Stk. 4, 1ste Punktum, udgaar „henholdsvis 26 eller 39“ og erstattes med: „13“.

c. Stk. 4, 2det Punktum, affattes saaledes:

„Naar særlige Omstændigheder taler derfor, kan Socialministeren efter en Kasses Ansøgning give Dispensation fra denne Bestemmelse.“

d. Til Stk. 4 føjes et nyt Punktum, saalydende: „Arbejdsgiverne har Pligt til at udstede Arbejdsbeviser.“

4) „4de Punktum i § 16 affattes saaledes: „Socialministeren kan, naar særlige Omstændigheder taler derfor, give Tilladelse til, at den i Henhold til Stk. 5 fastsatte Frist (Ventetid) kun bringes i Anvendelse een Gang hvert halve Aar.“

5) Til § 3. „c) Stk. 2 og 3 i § 18 udgaar.“

6) „I § 19 indføjes et nyt Stykke, saalydende:

„Under særlige Omstændigheder kan Socialministeren med Arbejdsnævnets Tilslutning tillade en Arbejdsløshedskasse inden for et Understøttelsesaar at udbetale indtil 100 Dages Understøttelse ud over, hvad der er fastsat i Vedtægterne for Hoved- og Fortsættelseskassen. Den i Henhold hertil udbetalte Hjælp refunderes fuldt ud af det offentlige, og Udgifterne fordeles efter Reglerne i § 13, Stk. 5.“

7) § 20 udgaar.

8) I § 31 udgaar Stk. 5 og erstattes med: „Vilkaarene for Nødhjælpsarbejde skal med Hensyn til Arbejdstid fastsættes saaledes, at den saavel dag- som ugevis er i Overensstemmelse med, hvad der er fastsat som Norm i de kollektive Overenskomster.“